

бърка въ чуждитѣ работи. Обаче, Христо Ботьовъ ималъ чувствително сърдце и не стоялъ миренъ, па взелъ и да отбѣгва отъ българскитѣ си благодетели.

То се знае, това повредило на работата му. Ботьовъ напустналъ уроцитѣ си и захваналъ да пише стихотворения, въ които изливалъ гнѣва си къмъ потисниците, къмъ властниците, къмъ първенците.

Веднажъ стѣпилъ на тоя пѣтъ, Ботьовъ загубилъ довѣрието на учителитѣ и билъ изключенъ отъ гимназията. За Ботьова това било голѣмъ ударъ.

Едвамъ свѣршилъ V класъ, той останалъ безъ училище и безъ никакви сръдства за храна.

Учитель въ с. Знаменка.

Ботьовитѣ другари и съученици го научили да иде въ Бесарабия и тамъ да стане учитель въ нѣкое българско село. Лишенъ отъ сръдства, гладенъ и безъ дрехи, Христо единъ день избѣгалъ отъ Одеса и се явилъ въ едно село на име Знаменка, гдето поискалъ мѣсто за учитель. Българитѣ имали нужда отъ такъвъ и го приели. За жилище му дали проста, разпукана и изкъртена стая, безъ стѣкла, безъ врата. Но той не се обезсърдчилъ. Понеже свикналъ да чете много книги, Ботьовъ ималъ вече доста широки познания за много нѣща, та можалъ между селянитѣ да се представи като образованъ, дори ученъ човѣкъ. Това, което помагало най-много на Ботьова, било, че той много обичалъ селянитѣ, а най-вече сиромаситѣ и неукитѣ. За тѣхъ той давалъ душата си и не жалилъ труда си. Така Ботьовъ станалъ между селянитѣ обичанъ приятель и добъръ учитель за децата, които приемалъ и обучавалъ съ голѣма любовь.

Този трудъ и тази чудна любовь на Христа Ботьовъ къмъ селянитѣ и селянчетата му дали добра прехрана. Той не само се нахранилъ и облѣкълъ, ами си купилъ пушка и трѣгналъ съ селянитѣ по ловъ. Съ